

gelske. Naar Landbruget har kunnet arbejde sig frem og ikke frygter Fremtiden, maa Industrien saa meget desto bedre kunne gøre det, eftersom den overalt i Verden, hvor det engelske Flag vajer, møder „den aabne Dør“, hvor den kan gaa ind og frit optage Konkurrence. Og med Hensyn til Betingelser er der kun faa Steder, hvor der er saa gode Betingelser for Industri som i vort Land, hvor man har let til Raaprodukter ved de store alfare Vandveje og let Afsætning ad samme Veje.

Det er vor Fordring og vort Ønske, at Industrien skal udvikle sig, men det, der er Aarsagen til den store Strid imellem os, mellem det Standpunkt, det ærede Medlem forfægter, og vort Standpunkt, er dette: Hvor er Vejen til at bringe Industrien frem? Det ærede Medlem paastaar, at Vejen er den at give Beskyttelse og bestandig mere og mere Beskyttelse (Afbrydelse). Ja, ja, men vi gik dog ogsaa op med 3 Mill. (*Fraenkel*: Nej, fra Loven af 1863 gaa vi ned med 6,5 Mill.) men altsaa beholde Beskyttelsen dog saa vidt muligt og øges, hvis man kan det, antager jeg. Men det er jo for at bringe Industrien frem, at det ærede Medlem vil have Beskyttelse, det er ikke for de enkelte Personers Skyld, der ere Ejere af Fabrikkerne. Det er af Interesse for Industrien, at det ærede Medlem vil gøre det; men det er ogsaa af Interesse for Industrien, for vort Lands og vort Folks Snille, at vi ville gøre det modsatte.

Nu holdt det ærede Medlem ganske vist et Foredrag, hvori han mente at vise, at vi slet ikke forstode os paa disse Ting. Det ærede Medlem gav ogsaa Flertallets Ordfører Karakter, og jeg antager, at den ærede Ordfører ogsaa vil paatage sig at give det ærede Medlem for Horsens Karakter. Jeg har ingen Kompetence til at give nogen af d'Hrr. Karakter, jeg har kun Ret til at udtale det Indtryk, det ærede Medlems Tale gjorde paa mig. Jeg vil da sige, at som socialpolitisk Foredrag var det livligt og interessant, populært fremsat saaledes som man godt kan bruge det i en Skole af højere Piger. Som socialpolitisk Foredrag fandt jeg det altsaa ret heldigt; som handelspolitisk mener jeg derimod, det fortjener 0, Zéro. Det er min Overbevisning, at vort Folk har Betingelser for og Dygtighed nok til at kunne arbejde sig frem paa alle Omraader: Jordbrug, Skibsfast, Handel og Industri. Det gælder kun om at finde Midlerne. Trods den Oplysning, vi fik af det

ærede Medlem i Formiddags, slutter jeg mig til dem, som ubetinget tro paa, at jo mere frit vi stille Industrien, desto bedre vil den tage Kampen op i Konkurrencen med andre Landes Industri.

Men selvfølgelig er der ikke et eneste Menneske indenfor vort Parti eller indenfor vort Land, der mener, at vi skulle gribe til Forholdsregler, hvorved vi slaa den Industri ihjel, som i Øjeblikket eksisterer, eller tilintetgøre de Familier, der ere knyttede dertil. Men vi maa ved en sindig fremadskridende Gang hen imod Frihandel lidt efter lidt kunne tvinge Industrien til at antage saadanne Former og Betingelser for sin Virksomhed, at den kan undvære Beskyttelsen. Som sagt, vi tro det, fordi vort Landbrug efterhaanden er blevet en Industri ligesom enhver anden og har vist, at kun gennem Kamp kommer man fremad og ikke ved bestandig at indrette sig paa at søge Støtte fra andre og derfor nøjes med den tarveligst mulige Udvikling. Thi den Støtte og de Betingelser, som Industrien har gennem den nuværende Toldloj, gaar kun ud paa at støtte en Industri, der beskæftiger sig med de tarveligste Sager, medens den ikke tager Sigte paa det, der skal bringe Snille og Dygtighed frem, nemlig at konkurrere paa alle de store og betydningsfulde Markeder med fineste Sager.

Det er altsaa det Standpunkt, jeg staa paa, og som til Dels er det samme som det, mit Parti staa paa. Vi tage ikke imod det ærede Medlems Lærdomme, i Særdeleshed ikke, naar de blive tildelte os som mindre myndige til at tænke og handle i disse Sager.

Der var en Ting, det ærede Medlem for Horsens fremdrog, som jeg vil kunne slutte mig til. Det ærede Medlem fremdrog en Industri, han mente, der vilde blive gaet for haardt frem imod efter Forslaget. Det er den Industri, der frembringer Metaltraad, Kobbertraad osv. Jeg slutter mig da ubetinget til hans Anskuelse, netop fordi jeg, som jeg tillod mig at sige ved første Behandling, mener, at vi skulle støtte al begyndende Industri, hjælpe den fremad ved at give den Statens Støtte i det Haab, at den, efterhaanden som den udvikler sig, lidt efter lidt kan undvære Støtten og staa paa egne Ben. Og denne Industri er ny i vort Land og trænger ubetinget til Støtte for at kunne arbejde sig frem og efterhaanden udvikle sig saaledes, at den bliver i Stand til at optage Konkurrencen med tyske og engelske Fabrikata. Af samme Grund vil det